

ΑΙΟΛΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

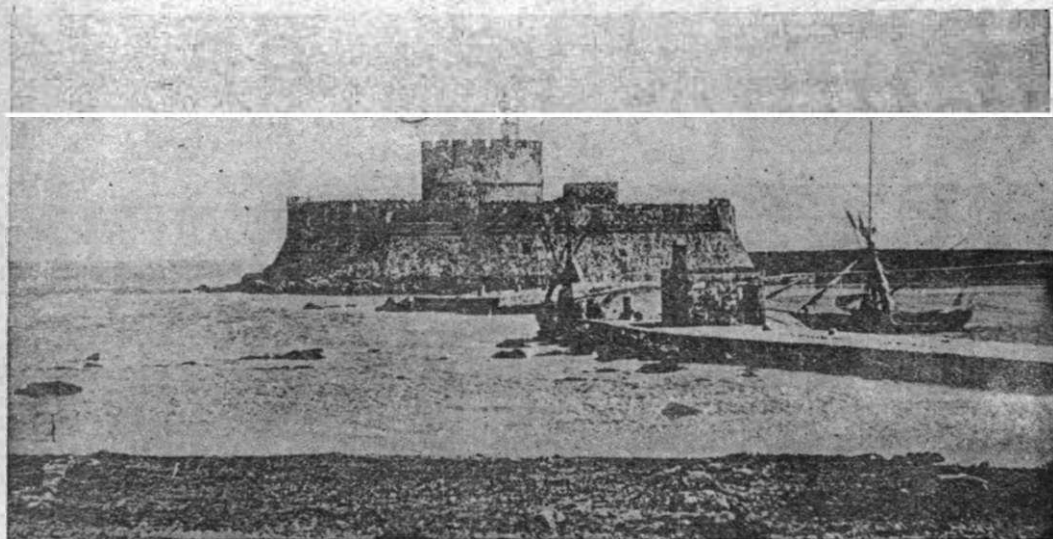
ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ ΚΑΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ
Χ. ΚΟΝΤΕΛΛΗΣ & ΣΙΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΕΝ ΤΩ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩ
Ο ΗΛΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

Χ. Γ. ΒΑΦΕΙΑΔΗΣ

Ἰδρυτής Β. Κ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

Ο ΦΑΡΟΣ ΤΟΥ ΛΙΜΕΝΟΣ ΡΟΔΟΥ, ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Περὶ ὑδρεύσεως τῶν πόλεων καὶ ἰδία τῶν Κυδωνιῶν : Δ[ορος Γ. Στρογγύλη—
Ἐσώθη! (διήγημα) : Ἐδρ. Δ. Τριανταφυλλίδου — Ὁ ἄγγελος τοῦ πόνου (ποίημα) :
Στάσας Καραϊσκάκη—Πρωτότυποι ἱστορικαὶ μελέται : Δ[ορος Ἰ. Δ. Ἀποστολά-
κη—Παρηγκωνισμένος λόγιος : Σπ. Δὲ Βιάζη—Εἰς τὰς Κυδωνίας μὲ τὸ ἀερόπλα-
νον (εὐθυμογράφημα) : Doré Remy—Ἀτινχῆς Ἔρωσ (διήγημα) : Κ. Παχῆ—Χρο-
νικά—Ὅπου Τύχη.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ὁ Φάρος τοῦ λιμένος Ῥόδου, Ἅγιος Νικόλαος

Θεόφιλος Καίρης

Ἡ θύρα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου (ἐν Ῥόδῳ)

**ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΠΟΙΚΙΑΚΩΝ
ΒΑΧΑΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΨΙΛΙΚΩΝ
ΣΠΥΡΟΥ Δ. ΚΟΥΚΟΥΤΟΥ**

Μεγάλη παρακαταθήκη Κονιάκ Ἑλληνικῶν εἰς βαρέλια καὶ φιά-
λας. Ροῦμι Ἀμερικῆς, Ροῦμι Μαῦρο Μπράνι, Ὀλγα, ἠδύποτα ἐ-
κλεκτὰ (liqueurs), Κρασιά Τονωτικά Ἀτζιτήρησις φιάλας. Γάλα καὶ Φα-
ρίνα Νεστλέ, Φωσφατίνη. Μεγάλη συλλογὴ, εἰδῶν γραφείων, καὶ σχο-
λείων. Μεγάλη συλλογὴ δελταρίων (Cartes Postales), πάμφθυνα.

Τὸ κατάστημα τοῦτο εἶναι τὸ μόνον ποῦ πωλεῖ ὅλα του τὰ εἶδη ὅ-
σα ὅσα ἀκολουθοῦν τὸ σύστημα ἐν τῇ καταναλώσει τὸ **Κέρ-
δος**.

Κατ' αὐτὰς μάλιστα παρελήφθησαν εἶδη πρωτοφανῆ διὰ τὴν πόλιν
μας, χάριν τῶν ἐορτῶν.

Εἰς τὸ ἄνω πάτωμα ἐσυστήθη **πρόσκαιρον** τμήμα ὑαλικῶν, καὶ
θὰ πωληθοῦν σχεδὸν δωρεάν, ἀγοράσας κατ' αὐτὰς τὰ ἐμπορεύματα
τοῦ κ. Γ. Ποδαρίδου, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶναι εἶδος τοῦ καταστήματος
θὰ πωληθοῦν ὅσα ὅσα.

9-12

ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ

& ΚΟΣΜΗΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΕΥΣΤΡΑΤ. & ΝΙΚΟΔ. ΣΟΦΙΑΝΟΥ

ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ.

Διαρκῆς καὶ πλουσία παρακαταθήκη
διαφόρων Κοσμημάτων χρυσῶν καὶ ἀρ-
γυρῶν ἐπιχρῦσων καὶ ἐπαργύρων καὶ δι-
άφορα εἶδη οἰκιακῆς χρήσεως, εἰς τιμὰς
ἐκτὸς συναγωνισμοῦ.

Ἐν τῷ αὐτῷ καταστήματι κατασκευ-
άζονται κοσμήματα ἐπὶ παραγγελίᾳ ἐ-
φάμιλλα τῶν Εὐρωπαϊκῶν.

Ἔργασία ἠγγυημένη

Τιμαὶ λογικώταται

3-5

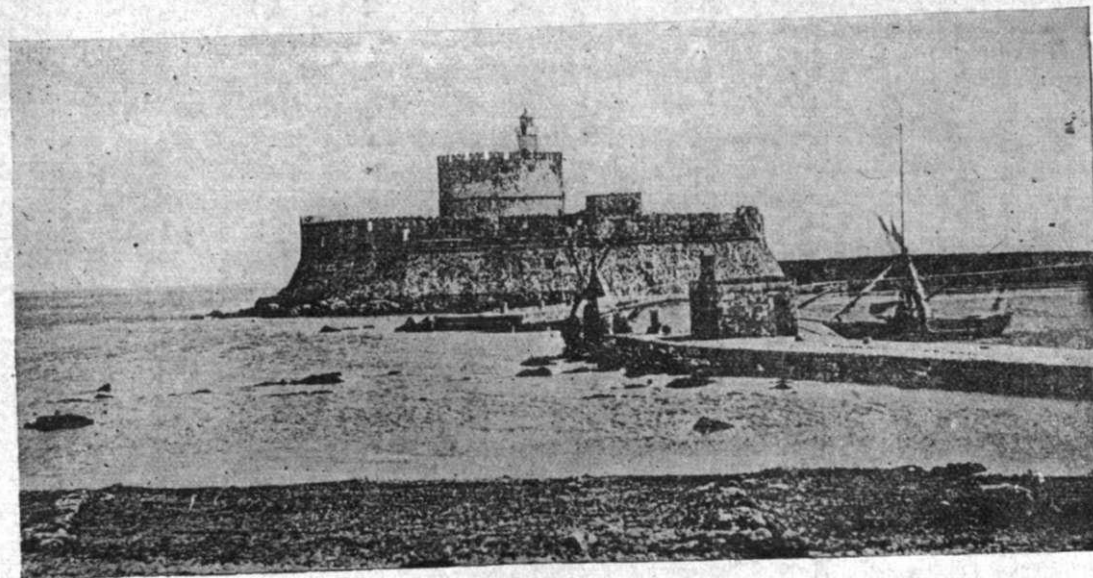
Αἰολικός Ἄστηρ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝ. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἰδρυτὴς Β. Κ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ ΚΑΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ Χ. ΚΟΝΤΕΛΛΗΣ & ΣΙΑ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ Γ. ΒΑΦΕΙΑΔΗΣ	ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΝ Τῷ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙῳ „Ο ΗΛΙΟΣ“	ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ „Αἰολικός Ἄστηρ“ ΚΥΔΩΝΙΑΙ ΜΙΚΡΑ ΑΣΙΑ
--	---	---

ΑΠΟ ΤΗΝ ΡΟΔΟΝ

Ο ΦΑΡΟΣ ΤΟΥ ΛΙΜΕΝΟΣ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

ΠΕΡΙ ΥΔΡΕΥΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ

ΚΑΙ ΙΔΙΑ ΠΕΡΙ ΥΔΡΕΥΣΕΩΣ ΤΩΝ ΚΥΛΟΝΙΩΝ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΚΑΙ Ε. Η. ΣΥΜΒΟΥΛΙΑΙΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΙΣ

B.

Δ. Προέλευσις τοῦ ὕδατος. Τὸ ὕδωρ καθόλου καὶ τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς καὶ τὸ ὑπὸ τὴν γῆν ἢ ἐν τῇ γῇ ὑπάρχον, ἔχει τὴν ἀρχὴν καὶ προέλευσιν του ἐκ τῶν ὑδάτων τῶν ὑπὸ διαφόρους μορφάς, βροχῆς, χιόνος, χαλάζης κ.λ.π. ἐκ τῆς ἀτμοσφαιρας καταλιπτόντων. Τούτου ἕνεκα καὶ ἡ ποσότης τῆς εἰς ἕκαστον τόπον βροχῆς, ἔχει μεγάλην σημασίαν καὶ σπουδαιότητα διὰ τὴν ὑδρολογικὴν κατάστασιν τοῦ τόπου ἐκεῖνου.

Τὸ ὕδωρ ἐκτελεῖ κανονικὴν τινα καὶ ἀδιάκοπον οὕτως εἰπεῖν κυκλοφορίαν μεταξὺ τῆς γῆς καὶ τῆς ἀτμοσφαιρας. Τὰ ὕδατα τῆς ἀπεράντου ἐπιφανείας τῶν ὠκεανῶν καὶ τῶν θιλασσῶν, τῶν λιμνῶν καὶ τῶν τελαμάτων καὶ τῶν ποταμῶν, τῶν μεγίστων τούτων ὑδραποθηκῶν, καὶ πάντα ἐν γένει τὰ ὑπὸ τοῦ ἡλίου προβαλλόμενα καὶ θερμαινόμενα ὕδατα, ἐξατμίζονται βαθμηδὸν καὶ ἀδιακόπως ὑπὸ τῆς ἡλιακῆς θερμότητος καὶ ἀφοῦ καταλείπωσιν ἐπὶ τῆς γῆς τὰ ἀκάθαρα αὐτῶν συστατικά, ἀνέρχονται εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν ἐν εἶδει καθαρῶν ὑδρατμῶν, μέχρι τῶν ἀνωτάτων αὐτῆς στρωμάτων. Ὄταν δὲ ἡ ἀτμόσφαιρα κορεσθῇ ὑδρατμῶν, ὅταν διὰ τῆς ἐπερχομένης ψύξεως συμπυκνωθῶσιν οὗτοι καὶ καταστῶσι βαρύτεροι τοῦ ἀέρος, τότε καταλίπουσιν ὡς ὕδωρ εἰς τὴν γῆν, ἵνα καὶ πάλιν ἐξατμίζομενον τοῦτο, ἀρχίσῃ ἐκ νέου τὴν μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς ἀεναον αὐτοῦ κυκλοφορίαν, ὡς ὀρθῶς λέγει ὁ ποιητής:

Ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατέρχεται
εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνέρχεται
καὶ πάλιν εἰς τὴν γῆν
να κατέλθῃ ὀφείλει
μορφήν αἰωνίως ἀλλάσσειν. 1)

Τὸ ἐκ τῆς ἀτμοσφαιρας οὕτως εἰς τὴν γῆν καταλίπτον ὕδωρ ἔχει τριπλὴν τινα τύχην. Ἐν μὲν μέρος αὐτοῦ ἐξατμίζομενον ἀμέσως ἀνέρχεται καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν ἄλλο εἰσέρχεται εἰς τὰς ῥοὰς τῶν ὑδάτων, εἰς τὰ ὄρυκτα καὶ τοὺς ποταμούς, καὶ ἡ γίνεταί ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ τροφοδοτεῖ τὰς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς λίμνας, ἐνῶ ἄλλο πάλιν μέρος εἰσδύει εἰς τὴν γῆν εἰς κολώτερον ἢ δυσ-

- 1) Vom Himmel kommt es,
Zum Himmel steigt es,
Und wieder nieder
Zur Erde muss es,
Ewig wechselnd! (Goethe).

κολώτερον, ἀναλόγως τῆς διαχωρητότητος τοῦ ἐδάφους. Τὸ εἰς τὴν γῆν εἰσδύον ὕδωρ προχωρεῖ εἰς τὸ βάθος μέχρις ὅτου συναντήσῃ ἀδιαχώρητα στεγανά κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον στρώματα ἐκεῖ ἢ σταματᾷ σχηματίζον τὰς ὑπογείους δεξαμενάς, ἢ ὑδρὰ τοιήκας, ἢ ῥέει ὑπογείως ἀκολουθῶν τὴν κλίσιν τοῦ ἐδάφους.

Τὸ ποσὸν τοῦ ὕδατος τῶν ὑπεδαφίων τούτων δεξαμενῶν ἀδιακόπως μεταβάλλεται διὰ τῆς εἰσροῆς καὶ ἐκροῆς τῶν ὑδάτων καὶ ἐξαρτᾶται ὄχι μόνον ἐκ τοῦ ποσοῦ τῆς εἰς τι μέρος καταλιπούσης βροχῆς, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς συστάσεως τοῦ ἐδάφους τοῦ μέρου ἐκεῖνου. Ἐάν τὸ ἔδαφος εἶναι πορῶδες, ἀμμώδες, διαχωρητόν, ἢ ἔχη μεταξὺ τῶν πετρωμάτων ῥωγμάς, τότε ἀφίνει νὰ διέρχωνται μεγαλήτεροι ποσότητες ὑδάτων ἐάν πάλιν εἶναι συμπαγές, πετρώδες ἢ ἄλλως ἀδιαχώρητον, τότε φυσικῶς τοιοῦτον ἔδαφος δυσκόλως καὶ ὀλιγώτερον ὕδωρ δύναται νὰ παραλάβῃ καὶ ἐάν πάλιν τὸ μὲν ἔδαφος εἶναι διαχωρητόν, τὰ δὲ ὑπόγεια αὐτοῦ στεγανά στρώματα εἶναι ἐπικλινῆ, τότε τὸ ὕδωρ τὸ ὁποῖον εἰσδύει εἰς τὴν γῆν ἀνωθεν, γίνεταί διὰ τῶν ὑπογείων ῥοῶν, διαφεύγον ὡς ἐκ τῆς κλίσεως τοῦ ἐδάφους, πρὸς τὴν θάλασσαν.

Τὸ βάθος εἰς τὸ ὁποῖον εἰσδύει τὸ ὕδωρ ὑπὸ τὸ ἔδαφος τῆς γῆς εἶναι ἀπροσδιόριστον καὶ ἐξαρτᾶται καὶ πάλιν ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως τοῦ ἐδάφους. Ἐνίοτε σὶ ὑπόγειον αὐτὰ δεξαμεναὶ εἶναι λίαν ἐπιπόλαιαι, ἄλλοτε δ' εὐρίσκονται εἰς μέγα βάθος. Τὸ ὕδωρ ἀνευρίσκειται συχνότατα εἰς ὀλίγα μέτρα, πλὴν δὲν εἶναι καὶ σπάνια παραδείγματα φρεάτων (ιδίως ἀρτεσιανῶν) τῶν ὁποίων τὸ βάθος τοικίλλει, μεταξὺ πεντακοσίων καὶ χιλίων μέτρων. Πολλὰκις ὑπὸ τὸ ἔδαφος πεδιάδος ἢ κοιλάδος τινός, εὐρίσκονται πλείοτερα ἀλλεπάλληλα στεγανά στρώματα, διακοπτόμενα ἀπὸ ὑδροφόρα τοιαῦτα, ἕκαστον δὲ τούτων τῶν ὑδροφόρων στρωμάτων περιέχει καὶ διαφόρου ποιότητος καὶ πύσεως ὕδωρ. Τὰ εἰς μικρὸν βάθος εὐρισκόμενα ὕδατα δὲν εἶναι συνήθως καλῆς ποιότητος, διότι τὰ τοιαῦτα ὕδατα εἶναι πολὺ πλησίον τοῦ ἐδάφους, ἐνῶ τὰ βαθύτερα κείμενα ὕδατα, ὑφιστάμενα φυσικὴν διήθησιν μέχρις ὅτου φθάσῃ εἰς τὸ βάθος ἐκεῖνο, εἶναι πάντοτε καλλιτέρας ποιότητος. Ὑδατὰ προσερχόμενα ἐκ βαθυτέρων στρωμάτων ἔχουσι καὶ μεγαλήτερον πίεσιν καὶ ὄχι μόνον ἀνέρχονται μέχρι τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους, ἀλλὰ καὶ πολλὰκις φθάνουσιν εἰς μέγα ὑπερὸ τὸ ἔδαφος ὕψος, ὅπως εἰς τὰ ἀρτεσιανὰ φρέατα θέλομεν ἴδει.

Ἡ ἀφθονία τοῦ ὑπεδαφίου ὕδατος τόπου τινός καὶ ὁ πλοῦτος τῶν ὑδραποθηκῶν αὐτοῦ,

ἐξαρτᾶται μὲν καὶ ἀπὸ τὴν σύστασιν τοῦ ἐδάφους, πλὴν καὶ ἕτεροι παράγοντες συντείνουσιν εἰς τοῦτο. Εἰς τῶν παραγόντων τούτων εἶναι καὶ τὸ κατάφυτον τοῦ ἐδάφους. Ἐάν τὰ ὄρη τόπου τινός, καὶ οἱ λόφοι ἢ αἱ γαῖαι ἐν γένει αἱ μὴ δυναίμεναι νὰ καλλιεργηθῶσι καὶ εἰς οὐδὲν κατάλληλοι εἰμὴ διὰ δάση, — καὶ τοιαῦτα γαῖαι ὑπάρχουσι πολλὰί περίξ ἡμῶν — ἀποφιλωθῶσι, δι' ἐκκοπῆς ἢ πυρκαϊῆς τῶν δένδρων καὶ τῶν θάμνων αὐτῶν, καθὼς τοῦτο γενικῶς καὶ διςτυχῶς συμβαίνει παρ' ἡμῖν, τότε ἐν ἐκ τῶν κακῶν τῶν ἐπακολουθούτων τὴν ἀποφιλωσιν τούτην τοῦ ἐδάφους εἶναι καὶ ἡ ἐλάττωσις τῶν ὑδάτων τοῦ μέρους ἐκεῖνου. Διότι, ὅταν μὲν τὸ ἔδαφος εἶναι δασώδες, τότε αἱ ρίζαι τῶν δένδρων καὶ τὰ πίπτοντα φύλλα, σχηματίζοντα κατάλληλον ἐπίστρωμα, συγκρατοῦσι καὶ δὲν ἀφίνουσι νὰ παρασύρονται ὑπὸ τῶν ὑδάτων τὰ χρώματα τοῦ ἐδάφους, τὸ δὲ καταλίπτον ὕδωρ παραμένει καὶ βαθμηδὸν ἀπορροφᾶται ὑπὸ τοῦ στρώματος τούτου τῆς γῆς καὶ εἰσέρχεται ἐν τῷ ἐδαφίῳ διὰ τῶν φυσικῶν αὐτοῦ ῥωγμῶν σχηματίζον τὰς ὑπογείους ὑδραποθηκῆς. Ὄλως ὁμως τοῦναντίον συμβαίνει ὅταν τὸ ἔδαφος ἀποφιλωθῇ τότε τὰ χρώματα παρασύρονται ὑπὸ τῶν βροχῶν, τὸ ἔδαφος ἀπογυμνοῦται τοῦ ἐπικαλύμματός του, τὸ πετρώδες μέρος τοῦ ἐδάφους ἐξέρχεται εἰς τὴν ἐπιφανείαν, τὸ δὲ καταλίπτον ὕδωρ αὐτοστιγμὴ καταρρέει πρὸς τὴν θάλασσαν, διότι οὐδὲν πλέον τὸ ἀνιχνιτίζει, οὐδὲν τὸ συγκρατεῖ, τὸ δὲ ἔδαφος καταντᾷ ἀνωθεν.

Πλὴν καὶ κατ' ἄλλον τρόπον διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν καθίσταται τὸ ἀποφιλωθὲν ἔδαφος ἀνωθεν. Μεταξὺ δηλ. τοῦ ὑπεδαφίου ὕδατος καὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, σχηματίζεται συγκοινωνία τις διὰ τριχοειδῶν λεπτοτάτων σωληναρίων, δι' ὧν μεταφέρεται ἡ ἐσωτερικὴ τῆς γῆς ὑγρασία πρὸς τὴν ἐπιφανείαν αὐτῆς. Ἐάν λοιπὸν τὸ ἔδαφος εἶναι γυμνόν, τότε ἀπ' εὐθείας προσβαλλόμενον ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, κατακαίεται καὶ πυρακτοῦται, ἢ δὲ ὑγρασία αὐτοῦ ἐξατμίζομένη ἀπορροφᾶται ὑπὸ τῆς ἀτμοσφαιρας, καὶ ἡ ἀποξήρανσις αὐτοῦ προχωρεῖ μέχρι τῶν ὑπογείων ὑδάτων τὰ ὁποῖα καὶ ταῦτα ἐλαττοῦνται ἐάν δὲ ἀπ' ἐναντίας τὸ ἔδαφος εἶναι κεκαλυμμένον ἀπὸ δένδρα ἢ καὶ ἀπλοῦς ἔτι θάμνους, διότι καὶ οὗτοι εἶναι πολὺ χρήσιμοι, τότε αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες ὀλιγώτερον τὸ προσβάλλουσι καὶ οὐχὶ ἀπ' εὐθείας, ἢ δ' ἐξάτμισις καὶ ἀποξήρανσις γίνεται πολὺ βραδυτέρα καὶ τὸ ὕδωρ διαμένει ἐν τῇ γῇ, ὁ δὲ εἰς ὕδατα πλοῦτος τοῦ μέρους ἐκεῖνου εἶναι μεγαλήτερος.

Ἀναγκαζόμεθα νὰ ἐνδιατρίψωμεν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς φυτεύσεως καὶ διατώσεως τῶν μὴ καλλιεργησίμων γαιῶν, ἔχοντες πρωτίστως ὑπ' ὄψιν τὸν τόπον μας.

Ὄταν βλέπωμεν τοὺς περίξ ἡμῶν βαθμηδὸν ἀπογυμνωθέντας λόφους καὶ τὰ γυμνά βουνὰ κατακαίόμενα τὸ θέρος ὑπὸ τοῦ ἡλίου καὶ ἀποστερούμενα πάσης ἐσωτερικῆς ἱκμάδος διατι-

παραπονούμεθα διὰ τὴν λειψυδρίαν; Εἰς τί χρησιμεύουσι τὰ παράπονα, ὅταν οὐδὲν ποιούμεν πρὸς διόρθωσιν τῆς καταστάσεως ταύτης; Διατί μᾶς φαίνεται περιεργον ὅτι καὶ τὰ μέρη μας δὲν εἶναι πλούσια εἰς ὕδωρ, καὶ πόθεν ἀναμένομεν καὶ ποῦ θέλομεν νὰ εὑρωμεν τὸ ὕδωρ;

Εἶναι σήμερον πλέον ἀναμφισβήτητον ὅτι τόποι ἀποφιλωθέντες ἀπεξηράνθησαν. Τοιαῦτα παράπονα ἀκούονται ὄχι μόνον ἀπὸ τὰ μέρη μας ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν Εὐρώπην ἀκόμη, ἀπὸ ἐκεῖ δηλ. ὅπου τόση καὶ τόση φροντίς λαμβάνεται διὰ τὰ δάση, (*) ἔσθ' ἡμεῖς οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον νὰ φαντασθῶμεν δυνάμεθα. Ἴδου ἐν συντόμῳ μεταξὺ ἄλλων τί λέγει ὁ κ. Mücke (Waldhege u. Waldpflege) περὶ τῶν δασῶν:

«Θερμότης καὶ ψυχρός, ἀνεμοὶ θερμοὶ ἢ ψυχροί, μετρίζονται καὶ ἀποβάλλουσι τὴν ἐπιβλαβὴ αὐτῶν ἐπίδρασιν διὰ τοῦ προφυλάττοντος δάσους. Ἀπ' ἐναντίας εἰς τὰ ἀποφιλωθέντα ἔδαφη σιγῶσιν αἱ πηγαί, ἡ γλῶχη καὶ τὸ βρῦον τῶν ὀρέων ἐξαφανίζονται, τὸ ὕδωρ τῶν προστασίαν καὶ χιόνων τὸ ὁποῖον ἄλλοτε ὑπὸ τὴν κρατεῖτο καὶ παρελαμβάνετο ὑπὸ τοῦ ἐδάφους, τάχως διαφεύγει καὶ οὐχὶ σπανίως ἔχει καταστρεπτικὰς συνελείας. Πικρὰ πείρα ἐδίδαξε τὴν ἀλήθειαν ταύτην, πρὸς ἐπανόρθωσιν δὲ παρωχημένων σφαλμάτων ἐργάζονται σήμερον ὀλόκληρα Κράτη. Σήμερον ἡ μεγίστη σημασία τοῦ δάσους διὰ τὴν ὑγίαν ὄλων τῶν ζώων ὄντων, διὰ τὴν γονιμότητα καὶ παραγωγὴν τοῦ ἐδάφους καὶ κατὰ συνέπειαν διὰ τὸ ὑλικὸν ἀκόμη συμφέρον τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ Κράτους γενικῶς ἀνεγνωρίσθη.»

Καὶ ὄχι μόνον ἐν Εὐρώπῃ ἀνεγνωρίσθη ἡ ἀλήθεια αὕτη, ἀλλὰ καὶ παρ' ἡμῖν. Ἡ ἀναφύτευσις καὶ ἀναδάσωσις τῶν περίξ ἡμῶν λόφων, ἦν ἀνέλαβεν ἀπὸ ἐτῶν τὸ Δημ. Συμβούλιον, ἐξακολουθεῖ σήμερον τῇ ἐνδελεχεῖ μερίμνῃ τοῦ Σχολικοῦ Ἀγροκηπίου. Τὸ ἔργον τοῦτο ὅπερ τὸ Σχολικὸν Ἀγροκήπιον, ὑποβοηθούμενον καὶ ὑπὸ τοῦ Δήμου, ἀνέλαβε, καὶ δι' ὁ ἀόκνως ἐργάζεται, εἶναι παντὸς ἐπαίνου ἄξιον καὶ δεῖται τῆς ὑποστηρίξεως καὶ ἀντιλήψεως παντὸς πολίτου. Δὲν ἀρκεῖ νὰ ἀναμένωμεν τὰ πάντα παρὰ τῶν ἀρμοδίων καὶ αὐτοὺς πάντοτε νὰ ἐπικαλούμεθα ὡς συνήθως συμβαίνει πρὸς εἰς περιστάσεις ὡς τὴν παρούσαν, ὅλοι νὰ γινώμεθα ἀρμόδιοι δὲν ἀρκεῖ νὰ εἴμεθα ἀπλοῦ θεαταὶ καὶ συχνὰ καὶ αὐστηροὶ κριταὶ παντὸς κοινωφελούς ἔργου, ἀλλὰ καὶ διὰ λόγων καὶ ἔργων καὶ πολλαχῶς νὰ προσπαθήσωμεν νὰ φέρωμεν αὐτὸ εἰς αἴσιον πέρας. Ἡ ἀρξαμένη ἡδη ἀναδάσωσις τῶν περίξ λόφων καὶ γαιῶν μεγάλως θέλει ἐπιδράσει ἐπὶ τῆς ὑδρολογικῆς καταστάσεως τῆς πόλεώς μας.

(*) Σημ. Α. Α. Ἡ φύτευσις δένδρων τελεῖται μετὰ βοήθειαν ἐλθεῖας, ἀναγνωσκομένων ἐδῶν ὑπὸ τοῦ ἱερέως καὶ ἐκλουμένης Σχολικῆς πανηγύρεως ὅταν φύτευσις γίνεται παρὰ Σχολικὸν Ἴδρυμα.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ

ΕΞΩΘΗ!

Τὸ ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον Διήγημα τοῦ ἐν Σμύρῃ νεοροῦ Συνεργάτου μας κ. Τριανταφυλλίδου διακρίνει πλοκή καὶ χάρις ἀξία λόγου μετ' αἰσθηματικῆς ἐξελλίξεως. Συγχαιρομεν τὸν φέρελιν νέον τὸν φιλοπόνοισ τὰς Μούσας περιέποντα.

Χαρά! καὶ χαρὰ μεγάλη ἀπόψε στὸ πλουσιόσπητο. Ἡ αὐλὲς, ἡ σάλες, τὰ σαλόνια, ἡ αἶθουσα τοῦ χοροῦ, λαμποκοποῦν, ἀπὸ πάστρα, ἀπὸ φῶς, ἀπὸ στόλισμα καλλιτεχνικό, ἐπιβλητικό. Σὲ κάθε παράθυρο, σὲ κάθε γωνία, δεξιά, ἀριστερά, ἀνθοδέσμες καὶ καλαθάρια μὲ διάφορα ποικιλόχρωμα λουλούδια. Κρίνοι, τριαντάφυλλα, λαλέδες, μενεξέδες ὅλα θαρρεῖς καὶ ἀγωνίζονται ποῖο θὰ δώσῃ πρὸς γλυκειά, πρὸς μεθυστικὴ μυρωδιά: θαρρεῖ κανεῖς πῶς νοιώθουνε τὴ βόλο παίζουνε στὴν ἀποψινὴ ἑορτὴ τοῦ πλουσιόσπητου. Ὑπηρέτριες ὀλοκάθαρες μπκινοβγαίνουν καὶ ἀκατάπαυστα σιάχτουν καὶ κάτι, τοποθετοῦν τὰ ἄνθη ποῦ διαρκῶς στέλλουν οἱ φίλοι, οἱ συγγενεῖς, οἱ γείτονες γιὰ τιμὴ τοῦ «γυιοῦ» ποῦ ἀρραβονίζεται ἀπόψε. Ἡ μητέρα του καθεαυτὸ βασίλισσα μὲ τὸ ἐπιβάλλον μεγαλειό της, ἐτοιμάσθηκε ἀπὸ νωρίς. Ἐβαλε ἐκεῖνο τὸ μαῦρό της μεταξωτὸ φόρεμα μὲ τὴν μακρὰν οὐρά, καὶ τὸ ἡγεμονικὸ της παράστημα τὴν κάμνει, ἀν καὶ εἶνε, ἀκόμη ὠραιότερα. Πηγαίνει καὶ ἐκεῖνη, ἐπιβλέπει, δίδει ὀδηγίας, διαταγὰς. Ἀπόψε ἀρραβωνίζεται τὸ μοναχὸ της παιδί, ὁ μονάκριβός της γυιός. Νάτος δά! καταιβήκε. Ἐτοιμος. Μορφὴ εὐγενική, ἀγγελική. Ψηλός, ῥοδοκόκκινος. Εἶνε νέος σπάνιος γιὰ τὰ πολλὰ του προτερήματα καὶ τὰ καλά του φυσικά. Ἡ καρδιά του εἶνε κάτι παραπάνω κι' ἀπὸ διαμαντένια καὶ ἔχει ἓνα σέβας στὴ μητέρα του!! Μόλις τὴν ἀντίκρυσε, ἔτρεξε σιμὰ της, στάθηκε μπρὸς της μὲ τὸ μεγαλεῖτερο σεβασμὸ καὶ κάμνοντας μὴ ὑπόκλιαι.

—Μητέρα μου μὲ τὴν εὐχή σας, τῆς

λέγει καὶ τῆς φιλεῖ τὸ χέρι ἐνῶ ἐκεῖνη τὸν φιλεῖ στὸ μέτωπο. Καὶ καθὼς τοῦ εἶπε, «παιδί μου, μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας,» δύο δάκρυα κρυφά, κρυφά, μέσα στὴν ταραχὴ, στὴ λαχτάρα τῆς συγκινήσεως, ξεγλύστρισαν ἀπὸ τὰ μάτια της, ἀλλάκωσαν τὸ ἀρχοντικὸ πρόσωπο, καὶ κρύφθηκαν μέσα στὸ μυρισμένο μανδύλι.

—Ὅλα ἔτοιμα μητέρα;

—Ὅλα παιδί μου. Ὅλα.

—Νὰ εἰδοποιήσωμε λοιπὸν εἰς τῆς Νίνας πῶς εἴμεθα ἔτοιμοι.

—Περιττὸν παιδί μου, ἐφρόντισα.

—Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ μητέρα.

Ἡ μητέρα ἐξηκολούθησε τὴν ἐπιστοσίαν της ἐνῶ ὁ Φαῖδων μπήκε μέσα στὴ σάλα πλημμυρισμένη ἀπὸ φῶτα καὶ μυρωδιές: στάθηκε ἐμπρὸς στὴ μεγάλη ἐλαιογραφία τοῦ πατέρα του, πεθαμένου πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, καὶ μὲ τὴ πρὸς μεγάλη εὐλάβεια ζήτησε τὴν εὐχὴ του...

«Καῦμένε μου πατέρα»... δὲν ἔτελειωσε τὸ στοχασμὸ του γιὰ τὸ ἀπότομο κτύπημα στὴ θύρα τὸν ἔκαμε νὰ στρέψῃ. Ἦνοιξε ὁ ὑπηρέτης. Ἐνας νέος μπήκε μέσα. Τὰ ῥοῦχά του τὸν φανερώνουν νέον πτωχό. Μὰ καὶ τὸ πρόσωπό του χλωμό... ἀδύνατο... Τὸ βῆμά του καὶ τὸ βλέμμα του ἀβέβαιο. Σὰν ἄρρωστος φαίνεται, σὰν πολὺ πολὺ κουρασμένος... Χαμογελοῦσε, μὰ καταλάβαινε κανεῖς πῶς ἐκεῖνο τὸ γέλοιο, ἦτον γέλοιο ψυχικῆς ταραχῆς. Καὶ ὅμως μόλις τὸν εἶδε ὁ Φαῖδων λὲς καὶ ἐχάρηκε παρὰ πολὺ γιὰ τὴν ἀμέσως ἀφῆκε τὴν συλλογὴ καὶ τρέχοντας κατ' ἐπάνω του.

—Καλῶς τὸν ἀγαπημένο μου φίλο! τοῦ εἶπε.

—Καλὴ σου ἑσπέρα Φαῖδων.. Ἐνας βῆχας, σὰν βῆχας φθισικοῦ τὸν ἔκοψε. Ὁ ὑπηρέτης ἀμέσως ἐπῆρε τὸ καπέλλο του καὶ τὸ παληὸ του ἐπανοφῶρι, καὶ ὁ Φαῖδων τὸν

παρουσίασε στὴν μητέρα του ὡς «τὸν ἀριστον μεταξὺ τῶν φίλων του.» Ἐκαμε μὴ βαθεῖα ὑπόκλιαι καὶ ἀφ' οὗ μίλησαν λίγο οἱ τρεῖς.—Ἰάμε Νίκο, τοῦ εἶπε, νὰ καθήσωμε λιγάκι μέσα. Μοῦ φαίνεσαι σὰν κουρασμένος... θαρρεῖς πῶς εἶσαι ἄρρωστος. Μήπως ἔχεις τίποτε; Ἀπόψε ποῦ σὲ ἤθελα χαρούμενο... ὀμιλητικό, σὺ ἔγινες ἀλλοιωτικός τώρα κάμποσο καιρό. Γιατὶ εἶσαι χλωμός; Ἐ; Τί ἔχεις;...

«Ἀχ... καὶ τί δὲν ἔχω»...; εἶπε μέσα του καὶ ἐπνιξε τὸ βαθύ του ἀναστενάγμα μέσα στὰ στήθια του τὰ σάπια.

—Τίποτε φίλε μου τίποτε εἶπε ὅμως δυνατό προσπαθώντας νὰ γελάσῃ. Μὰ τί γέλοιο. Ἡ ζωγραφιὰ τοῦ πόνου, τῆς ἀπελπισίας.

—Τίποτε; ἄ!; καθόλου τίποτε..

Ὁ Φαῖδων, μὲ τὴν γὰρ τῆς ἀρραβωνίας του τὰ ἔβλεπε ὅλα ῥόδινα τριγύρω του καὶ μὲ ὄλη του τὴν ἀγαθὴ καρδιά προσπαθοῦσε νὰ κάμῃ ἀστεῖα σ'ὸν πρὸς πολὺ ἀγαπημένο του φίλο.

—Ζουλεύεις Νίκο.

—Ἐγώ;

—Ναί! Σὺ!

—Ἐγὼ νὰ ζουλέψω; γιατί; μὲ ποιόν;

—Ζουλεύεις μ' ἐμένα... Νὰ λὲς μέσα σου, νὰ γινότανε καὶ ἡ δική μου ἀρραβῶνα ἀπόψε.... Ἐ; Τὸ βρήκα;!

—Καῦμένε Φαῖδων... ἀφῆσέ με...

—Ἐλα, κατεργαράκο, θαρρεῖς πῶς ἔχεις κλειδαριὰ στὸ στόμα σου. Μήπως κανένας ἔρωτας...; ἔ; ἔ! λέγε μου....

—Μὴ μὲ πληγῶνης περισσότερο Φαῖδων! Καὶ τὰ μάτια του θολὰ ἔγιναν κατακόκκινα ἀπὸ στενοχώρια.

—Μὰ ἐπιμένω, θὰ μοῦ εἰπῆς! Καὶ ἐπειδὴ ὁ Νίκος δὲν μιλοῦσε μόνο καταίβασε τὸ κεφάλι του, ὁ Φαῖδων ποῦ ὅλα τὰ βλεπε ἀπόψε ῥόδινα ἐξηκολούθησε στρέφοντας τὴν ὀμιλία.

—Νικό μου! Ἀπόψε εἶμαι εὐτυχής. Παράπολὺ εὐτυχής. Ἠγάπησα πολὺ καὶ ἠγαπήθην πρὸς πολὺ. Πέρνω σύντροφον γιὰ ὄλον μου τὸν βίον ἐκεῖνη ποῦ ὄνειρευόμουν, ἐκεῖνη ποῦ ἀπ' ἀρχῆς ἠγάπησα, ἐκεῖνη ποῦ χωρὶς αὐτὴν δὲν θὰ ζοῦσα. Μὲ ἔννοεῖς φίλε μου Νίκο; Εἶμαι εὐτυχής! παρὰ πολὺ εὐτυχής.

—Καὶ εἶθε πάντα νὰ εἶσαι! πετάχτηκε ἐκεῖνος. Ἀχ... δὲν ἔχει φοβερώτερο πράγμα ἀπὸ τὴ δυστυχία.

Σώπασε ἓνα λεπτό. Συλλογιζότανε.

Ἐπειτα ὅμως πέρνοντας ἓνα ὕφος ἄγριο, μισσηκώθηκε στὰ πόδια του, ἔπιασε μὲ τὰ κρῦα του χέρια τὰ χέρια τοῦ Φαῖδωνος καὶ μιλοῦσε δυνατὰ, μὲ πόνο... μὲ μυστήριο... μὲ δύναμι... γιὰ τὴν ἀπόψε τῆς εὐτυχίας τοῦ φίλου του τὸν τάραξαν. Πόσο ἀπότομα χτίπησαν σ' ταῦτὰ αὐτοῦ τοῦ δυστυχισμένου κορμιού;!

—Φαῖδων! Ἀγάπα τὴν ἀφ' οὗ σ' ἀγαπᾷ.. Φαῖδων γιὰ τὸ πρᾶγμα εἶσαι εὐ-

τυχής... παρὰ πολὺ εὐτυχής. Ἀφ' οὗ σ' ἀγαπᾷ γίνου θυσία γι' αὐτὴν, γίνου τὸ πᾶν γι' αὐτὴν, ἀγάπα τὴν, λάτρευέ τὴν, μὲ ὄλη τὴν δύναμί σου, μὲ τὴν ζωὴν σου, μὲ τὸ πᾶν ἀγάπα τὴν Φαῖδων ἀφ' οὗ σ' ἀγαπᾷ, γιὰ τὴν κι' ἐγὼ ἀγαπᾷ κι' ἐγὼ ἔχω ἓνα ἀσβεστο καμίνι μέσα μου καὶ ὅμως...» Στάθηκε ἀπότομα γιὰ τὴν ταραχὴν τοῦ σὰν νὰ μετάνιωσε ποῦ ἠθέλησε νὰ ἐξομολογήσῃ τὸν ἔρωτά του, ἔρωτα, ποῦ γιὰ πρώτην φορὰ ἤκουεν ὁ Φαῖδων ἀπόψε. Ἀνεστέναξε βαθεῖα: σὰν θρῦσι τρέχανε τὰ μάτια του ἀπὸ τὸ κλάμμα: τὸ πρόσωπό του ἦταν κίτρινο σὰν λεμόνι. Πρώτη φορὰ ὁ Φαῖδων τὸν ἤκουε νὰ μιλάῃ τόσο ἀλλοιότιμα. Ἐκάθισε καὶ γέρνοντας τὸ κορμί του πάνω σ' ἓνα καθίσμα ἔχωσε τὸ πρόσωπό του μέσα στὰ χέρια του καὶ ἔκλαιε σὰν μωρό..

—Νίκο!. Τί ἔχεις; Ψιθύρισε τρέμοντας.

Καὶ μὲ τὸ ἴδιο του ἐκεῖνο ὕφος ξανασηκώθηκε.

—Ἀχ... τοῦ εἶπε μὲ πόνο ψυχῆς, ἀγκαλιάζοντας αὐτὸν ἀπὸ τὸ λαιμό.

Ἀγαπᾷ! μὰ δὲν ἀγαπᾷμαι! ἀγαπᾷ, ποῦ μέχρι μανίας φθάνει ἡ ἀγάπη μου, καὶ ὅμως ποτὲ δὲν θὰ κατορθώσω ὄχι ὅ,τι σὺ κατάρθωσες ἀπόψε, ἀλλὰ οὔτε χαμόγελο... οὔτε προσοχή... οὔτε βλέμμα. Ἀγαπᾷ φτωχὸς ἐγὼ μὴ κέρη πλοῦσια χωρὶς αὐτὴ νὰ τὸ ξέρῃ.. Ἡ κατομοιρία μου, ἡ φτώχεια μου μὲ πεθαίνουν... Δὲν τολμῶ νὰ πέσω μπροστά της νὰ τῆς ζητήσω κἂν τὴν προσοχή της, γιὰ τὴν ἀνκάμω κάτι τέτοιο, ὦ! εἶμαι φίλε μου βέβαιος πῶς θὰ περιπαιχθῶ, πῶς ἀντιόικτον θὰ εὑρω τὸ πικρότερο καὶ τὸ εἰρωνικώτερο γέλοιο... γέλοιο ποῦ θὰ μοῦ δώσῃ τὸν θάνατο... Φίλε μου, ὁ πόνος μου εἶνε μεγάλος! μοῦ κατέστρεψε τὴν υγεία μου: ὁ θάνατός μου εἶνε κοντά. Τὸν αἰσθάνομαι!

ΠΡΟΤΟΤΥΠΟΙ ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ο ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΚΑΪΡΗΣ ΤΩΝ ΠΑΠΠΩΝ ΚΑΙ ΠΑΤΕΡΩΝ ΗΜΩΝ ΤΩΝ ΚΥΔΩΝΙΑΤΩΝ

Ἡ ἐπὶ τὸν ἄνω τίτλον βαθένους μελέτη τοῦ ἐπιλέκτου ἡμῶν Συνεργάτου κ. Αποστολάκη τυχάνει ἐξαιρετικῶν ἐνδιαφερόντων. Ὁ κ. Αποστολάκης εἰς τὴν περὶ Θεοφίλου Καΐρη, τοῦ σοφοῦ ὄσον καὶ ἀκαταλήπτου τοῦτου ἀνδρὸς μελέτην, δὲν ἀκολουθεῖ τὰς πεπαιγμένους κρίσεις, ἀλλὰ διαχέει φῶς εἰς σκοτεινὰ σημεῖα τοῦ ψυχικοῦ τοῦ Καΐρη ὀρίοντος καὶ ἀποκαλέπει καὶ ὡς εὐφυῆς ἰατρός καὶ ὡς ἀκάματος ἱστοριοδίφης ὅποια ὑπῆρξαν τὰ πραγματικὰ αἰτία τῆς μεταστροφῆς τοῦ Χριστιανικοῦ τοῦ Καΐρη πνεύματος, ἥτις τὴν γενικὴν κατάκειον ἐξήγειρεν. Ὁμολογουμένως ἡ ἐν λόγῳ μελέτη σπου-

δαίοντα συμβολὴν παρέχει εἰς τὴν καθόλου Ἑλληνικὴν ἱστορίαν καὶ προσκειντοῦς θέλει ἐπισημῆθαι, ὡς ἐπισημῆθησαν αἱ μέχρι τοῦδε ἱστορικαὶ μελέται τοῦ κ. Γ. Α. Αποστολάκη ἐπὶ τοῦ κόσμου τῶν Γραμμάτων.

Α.

Ἐὰν ὁ Ἰωάννης Οἰκονόμος ἐβουλεύθη καὶ ἐσχεδίασεν, ὁ Βενιαμὴν ὁ Λεσβίος ὑπέθαλψε καὶ ἀνέδειξεν, ὁ Γρηγόριος Σαράφης ἐπραγματοποίησε καὶ συνετήρησεν, ὁ Εὐστράτιος Πέτρου εἰργάσθη καὶ ἐπόνθησεν, ἀλλ' ὅμως ὁ Θεόφιλος

Καΐρης ἐπεβλήθη, διεθνῶς ἐγνώρισε καὶ ἐκλέισε τὴν «Κυδωνιακὴν Ἀκαδημίαν»

Ὅταν κατὰ τὸ 1816 ὁ Ἀμβρόσιος Φιορίνου Διδότου γλαφυρὸς καὶ προσεκτικὸς περιηγητὴς, καὶ μαθητὴς ἐπὶ δὶμηνον, κατὰ σύστασιν τοῦ σοφοῦ Κοραῆ, τοῦ «Ἑλληνομουσείου», μετὰ περισσοῦ θαυμασμοῦ παρέβαλε τὴν ἐπιβολὴν τῶν διδασκάλων καὶ τὸν μέγαν τῶν μαθητῶν σεβασμὸν πρὸς τοὺς Πυθαγορείους «αὐτὸς ἔφα», τὴν ἐξασκουμένην ὑπὸ τοῦ συνοίκου τοῦ Καΐρη εἶχεν ὑπ' ὄψιν ἀφάνταστον γοητείαν, καὶ τὸ παρεχόμενον διὰ τοῦ Σωκρατικοῦ τοῦ βίου διηγεκὲς παράδειγμα.

Ὅστις ὁμογενὴς ἢ ξένος ἤθελε διὰ τινὰ ἰστόθεσιν ἢ φιλολογικὴν συνεργασίαν, διὰ σύστασιν ἀπόρου μαθητοῦ, διὰ κηδεμονίαν, δι' ἔπαινον νὰ γράψῃ εἰς τὸ «Μουσεῖον», πρὸς τὸν Θεόφιλον Καΐρη ἀπηυθύνετο, «τὸν σοφὸν διδάσκαλον, τὸν σεβασμιώτατον ἀδελφόν, τὸν σοφολογιώτατον, τὸν πολυπόθητον φίλον, τὸν ἔλλογιμώτατον καὶ φιλογενέστατον Κύριον Θεόφιλον, τὸν σοφώτατον διδάσκαλον».

Καὶ οἱ ἐξαιρετικοὶ οὗτοι ὑψηλοὶ τίτλοι ἐκτιμήσεως καὶ θαυμασμοῦ ἐγράφοντο ἀπὸ τὸν σοφὸν Κοραῆ, Κ. Οἰκονόμον, Θεόκλητον Φαρμακίδην, ἐκδότην τοῦ Λογίου Ἐρμοῦ, τὸν Ἡλιοπόλεως Ἀνθίμον, Κωνστ. Βαρδαλάχον, Νεόφυτον Βάμβαν, «τῆς» ἐπεράστου Σοφολογιότητος τοῦ Καΐρη εὐχέτου διαπύρου καὶ προθυμοτάτου τοῦ Αἵνου Ματθαίου, Γεωργίου Μαραβέλλη Σύμηθεν, ἐκ Χίου Ἰωάννου Τσελεπῆ, ἐκ Βιέννης τοῦ Ἀνθίμου Γαζῆ, τοῦ Σφουραγαθουπόλεως, τοῦ Ἀγγλοῦ ἱερομένου Οὐίλιαμ Τζώιτ, τοῦ ἐπίσης Κ. Βιλλιάμσον κ. τ. λ.

Ἀλλὰ καὶ πρόκριτοι καὶ ἐπίτροποι τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς Σμύρνης, Κυδωνιῶν, Ἄνδρου, διημφισβήτησαν τὴν τιμὴν καὶ ἐπεδίωκον τὴν πλείονα ὠφέλειαν τῶν μαθητευόντων καὶ τὴν ἀνάδειξιν τῆς ἰδίας ἑκαστοῦ σχολῆς τῆς πατρίδος του, διὰ θερμοτάτων ἱκετευτηρίων ἐπιστολῶν πρὸς τε «τὸν πεπαιδευμένον διδάσκαλον κατὰ τὸν ἔσω καὶ ἔξω ἄνθρωπον» ἀπ' εὐθείας, «πρὸς τὸν λίαν περιπόθητον κύριον Θεόφιλον, πρὸς τὴν φιλόσοφον καὶ σεβαστὴν κορυφήν, τὸ εὐφυές, εὐδόκιμόν τε δμοῦ καὶ σπουδαῖον τοῦ Θεοφίλου», καὶ ἐμμέσως ἀνέθετον εἰς τοὺς προὔχοντας τῶν Κυδωνιῶν, «εἰς τὴν φιλόκαλον καὶ φιλόθεον ψυχὴν τοῦ Γρηγορίου Σαράφη, ἐξ ἧς δὲν ἀμφιβάλλουσιν οἱ κρέματα ἢ μόνη θέλησις τῆς σοφολογιότητος τοῦ Καΐρη», καὶ εἰς τὸν ἐκ μητρὸς θεῖόν του, ἐφημέριον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Γεωργίου κῆρ Σωφρόνιον Καμπάνην, βασιζόμενοι εἰς τὸν ἐνθερμον ζῆλον καὶ τὴν χριστιανικὴν του προθυμίαν, διὰ νὰ πείσῃ «τὸν τῷ ὄντι σοφία καὶ ἀρετῇ κεκσμημένον σοφολογιώτατον ἀνεμιόν του», νὰ δεχθῆ τὴν σχολαρχίαν τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς.

Ἄλλ' ἢ Σμύρνη δὲν εἶχε προσωρισθῆ ὑπὸ τῆς μοίρας δι' ἔδραν, ἀφ' ἧς τὸ Σωκρατικὸν παράδειγμα καὶ ἡ Σωκρατικὴ διδασκαλία θὰ ἦ-

κούετο πολὺ μακράν, καὶ ἀφ' οὗ τολλαχῶς ἐδοκιμάσθη καὶ Ἰώβειον ἀπέδειξεν ὑπομονήν, τρεφόμενος διὰ χρημάτων τοῦ Χ' Ἀθανασίου Χ' Γεωργίου ἐκ Κυδωνιῶν κατὰ τὴν ἐτησίαν ἐκεῖ διδασκαλίαν του, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Κυδωνιῶν, δι' ἣν ὑπὸ τε τοῦ Γρηγορίου καὶ τῶν σπουδασάντων προὔχόντων ἐν Εὐρώπῃ καὶ τῆς ἐκπαιδευτικῆς μοίρας εἶχε προσωρισθῆ!

Καὶ δὲν ἤκουσε τὴν φωνὴν τῆς ἱκετευτηρίου τριάνοντα καὶ ἑννέα πατριωτῶν του τῆς Ἄνδρου, καὶ τὴν τοῦ ἀρχιεπισκόπου Διονυσίου ν' ἀναλάβῃ τὴν σχολαρχίαν, ἀλλὰ πιστὸς καὶ βράχος ἀκλόνητος ἐθνικοῦ μεγαλείου καὶ ὑψηλῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὰς παρασχούσας τὸ εὖ ζῆν Κυδωνίας, παρεγένετο πλησίον τοῦ παιδικοῦ του φίλου καὶ συσπουδαστοῦ τῆς σχολῆς τοῦ Οἰκονόμου, τῆς Χίου καὶ τῆς Πάτμου, τοῦ γέροντός του Γρηγορίου, καὶ ὁ ταπεινὸς ἱεροδιάκονος διδάσκαλος τῆς Κυδωνιακῆς Ἀκαδημίας, ἀποδεχόμενος ἐν Κυδωνίαις τὰς τιμὰς καὶ τὸ ὑπερβάλλον σέβας ἀνωτέρων κληρικῶν, ἰσχυρῶν ἀρχόντων, τῶν σοφωτέρων τῆς ἐποχῆς ἀνδρῶν ὁμογενῶν τε καὶ ξένων, ἐν τῇ ταπεινότητι τῆς καρδίας του ἐγνώρισε τῷ κόσμῳ τὴν ὑπαρξίν τῆς Αἰολικῆς ταύτης γωνίας, καὶ ἐχάραξεν ἐν τῇ ἐθνικῇ συνειδήσει ἀνεξίτηλος τὴν εὐγνωμοσύνην διὰ τὰς Κυδωνίας!

Δὲν θὰ παρακολουθήσωμεν τὸν διδάσκαλον Τυρταῖον κατὰ τὰ ἀτυχήματα τοῦ Ὀλύμπου καὶ αἰμορροοῦντα καὶ οἰδηματώδη διὰ Ἀσπροποτάμου καὶ Κραβάρων καὶ Κορίνθου ἐπὶ δὶμηνον κλινήρη θεραπεύοντα τὰς πληγὰς του ἐν Ἄνδρῳ, διότι μακρὰ ἡ ὁδός. Δὲν θὰ τὸν παρακολουθήσωμεν καθ' ὅλας τὰς Ἐθνοσυνελεύσεις Μέντορα καὶ Νέστορα, ἐξασκοῦντα καὶ ἐκεῖ ἀπαράμιλλον πειθῶ καὶ ἀληθῆ ἐπὶ πάντων γοητείαν ὅταν ἔλεγον «αὐτὸ τὸ εἶπεν ὁ Καΐρης, αὐτὸ θέλει καὶ ὁ Καΐρης», ἐψηφίζετο νόμος! Ὁ Πυθαγόρειος τοῦ Διδότου! Παρακολουτοῦμεν μόνον τὸν πτωχὸν Καΐρη, ὅσον καὶ ὁ Σωκράτης πτωχὸν, παρηγοροῦντα τεθλιμμένους, ἐξ ἰδίων ψωμίζοντα νηστεῖς, καὶ κατὰ τὸν δεινὸν τύπον τοῦ Ναυκλίου διαμεριζόμενον τὸν ξηρόν του ἄρτον, καὶ κλείοντα ὀφθαλμοὺς ἐπιθανατίων.

Ἐὰν γράψωσι τινες ἐκ τῶν ἐλαχίστων περὶ Καΐρη ἐνδιατριψάντων ἀσυναίσθητος πως «περὶ τοῦ Σωκρατικοῦ τέλους του» τί τοὺς ἠμπόδισε νὰ γράψωσι καὶ περὶ τῆς Σωκρατικῆς ζωῆς του, ἀφ' οὗ «καὶ αὐτὸς ἀληθῆς σοφὸς ἐσπούδασε ν' ἀναχαίτῃ τὴν προϊούσαν διαφθορὰν τοῦ αἰῶνος του διδασκτικῶς τε καὶ παραδειγματικῶς παρασχὼν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν εὐκαιρίαν καὶ τὴν ὁδὸν δι' ὀρθοτέρας περὶ ἐαυτῶν γνώμας, δι' ἄλλοιαις περὶ τοῦ δυνατοῦ τῶν γνώσεων καὶ τῶν καθηκόντων αὐτῶν ιδέαις»

Ἐτυχε πολλάκις νὰ διμλήσωμεν μετ' ἀνωτέρων κληρικῶν, ἐπισκόπων, μητροπολιτῶν, καὶ θεῖα συνάξει γενομένου Ὑπάτης τῆς τοῦ Χρι-

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΥΔΩΝΙΑΣ ΜΕ ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΝ

Γνωρίζετε ότι δὲν θέλω νὰ ἔχω ὑποχρεώσεις εἰς οὐδένα. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς εἰς τὸ τέλος τοῦ εὐθυμογραφήματός μου « ἐκ Κυδωνιῶν τὸ φῶς » (φυλ. 56) παρεκάλουν τὸν κ. Ψωμόπουλον νὰ μοὶ ὑποδείξῃ ἐν θέμα τὸ ὁποῖον νὰ πραγματευθῶ εὐθυμογραφικῶς κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του. Συνεπεία τούτου ἔλαβον τὴν ἑξῆς ἐπιστολήν:

Ἀξιότιμε Κύριε,

Μοῦ ζητεῖτε θέμα δι' εὐθυμογράφημα. Ἐπειδὴ τὸ ὄνομά σας εἶνε μουσικόν, οἷς παρακαλῶ νὰ πραγματευθῆτε ἐν μουσικῶν, διότι πολὺ ὀλίγοι γράφουν τοιαῦτα θέματα εἰς τὰ μέρη μας.

Διατελῶ μεθ' ὑπολήψεως

Δ. Ψωμόπουλος

Ἐπιθυμῶν νὰ εὐχαριστήσω τὸν ἐπιτολογράφον, ἐσκέφθην ὅτι τὸ καταλληλότερον θέμα θὰ ἦτο νὰ πραγματευθῶ περὶ τῆς δημοσίας μουσικῆς κινήσεως ἐν Κυδωνίαις.

Ἐπέβην, λοιπὸν ἀεροπλάνου καὶ ἐντὸς ὀλίγου εὐρέθην εἰς τὰς Κυδωνίας.

Ἦλθον, εἶδον, καὶ. . . . ἔφυγα, χωρὶς νὰ μὲ ἐννοήσῃ κανεὶς, χωρὶς νὰ λάβῃ κανεὶς γνῶσιν τῆς ἀφίξεώς μου!

Ἦχοι ὀργάνων μὲ προσείλκυσαν ἀμέσως εἰς κάποιον Καφενεῖον, τὸ ὁποῖον ἐπληροφορήθην ὅτι εἶνε τὸ τοῦ κ. Κανέλου ἢ μουσικῆ ὁμάς τοῦ κ. Σ. Βασιλείου εὐρίσκειτο εἰς τὸν μεγαλειότερον μουσικὸν ἐνθουσιασμόν της. Ἐκάθησα, ἐπῆρα ἕνα καφέ, καὶ ἤκουον μετὰ προσοχῆς τὴν μουσικὴν. Ἐσκέφθην ὅτι θὰ ἦτο καλόν, διὰ νὰ λάβω διαφόρους ἀναγκαίας πληροφορίας, νὰ γνωρίσω τινὰς τῶν μουσικῶν. Διὸ εἰς ἐν ἓκ τῶν διαλειμμάτων ἐφώνησα τὸ γκαρσὸν τοῦ Καφενεῖου:

— Μοῦ κάμεις, σὲ παρακαλῶ, τὴν χάριν, τοῦ λέγω, νὰ εἰπῆς εἰς τὸ κλαρίνο νὰ εὐραεστηθῇ νὰ ἔλθῃ ἐδῶ;

Τὸ γκαρσὸν μὲ ὕφος σοβαρὸν καὶ ὀργίλον μοῦ ἀπαντᾷ:

— Λάθος κάνεις, κύριε, δὲν ἠμπορεῖς νὰ μὲ κοροϊδεύσης.

— Μὰ παλληκάρι μου, δὲν σὲ κοροϊδεύω, σὲ παρακαλῶ νὰ τοῦ εἰπῆς νὰ ἔλθῃ ἐδῶ, θέλω νὰ τοῦ εἰπῶ καί τι.

— Μὰ τὸ κλαρίνο ἀκούει καὶ πορπατεῖ διὰ νὰ ἔλθῃ ἐδῶ;

— Βρὲ ἀδελφέ, δὲν καταλαμβάνεις ὅτι ὅταν λέγω τὸ κλαρίνο, ἐννοῶ ἐκεῖνον ποῦ τὸ παίζει; φαίνεται δὲν γνωρίζεις τὰς μουσικὰς ἐκφράσεις.

— Ἄ, τώρα κατάλαβα, θέλεις τὸ Καϊμάκι;

— Βλέπω ὅτι τώρα ἤρχισες νὰ μὲ περιπαίξῃς εἰς τὰ ἀληθινὰ σὺ' ἐὰν ἤθελα καϊμάκι, καὶ ἂν ἐπουλούσατε καϊμάκι, θὰ σοῦ ἔλεγα νὰ μοῦ φέρῃς, θέλω μόνον νὰ ἔχῃς τὴν καλωσύνην νὰ εἰπῆς εἰς ἐκεῖνον ποῦ παίζει τὸ κλαρίνο νὰ ἔλθῃ ἐδῶ. Μὲ βλέπεις ξένον καὶ ἀμφιβάλλεις ἴσως, μὴ φοβεῖσαι δὲν θὰ τὸν σάγω, εἶμαι, σὲ βεβαιῶ, ἀκίνδυνος.

— Πιθανὸν νὰ εἶσαι ἀκίνδυνος, ἐγὼ ὁμως ξέρω ὅτι Ἀκίνδυνον λένε τὸ Καϊμάκι, τὸ βιολί.

— Βρὲ ἀδελφέ, ἄφησε τὰ καϊμάκια καὶ τὰ βιολιά καὶ ἄκουσέ με. Αὐτὸν ποῦ παίζει τὸ κλαρίνο πῶς τὸν λέγουν;

— Μανώλη

— Τὸ ἐπίθετό του;

— Μὰ δὲν σοῦ τὸ εἶπα τόσαις φοραῖς;

Καϊμάκι.

— Καϊμάκι;

— Μάλιστα εἶνε τὸ ἐπίθετό του.

— Ἄ, Τώρα ἐπὶ τέλους ἐκατάλαβα, καὶ ἐνόμιζα, πῶς μὲ περιγελοῦσες.

— Ὅχι, Κύριε, σοῦ ἔλεγα τὴν ἀλήθειαν, πρέπει σὲ μᾶς νὰ περιγελάσωμεν ἕνα κύριο σὰν καὶ σένα; Δοιπὸν θέλεις νὰ φωνάξω τὸν Καϊμάκι;

— Μάλιστα.

Μετ' ὀλίγον εἶχον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ συνδιαλεχθῶ ἐπὶ τινα λεπτά μετὰ τοῦ κ. Καϊμάκι, χωρὶς ὁμως νὰ μάθῃ καὶ ποῖος εἶμαι ἀπλῶς τοῦ εἶπον ὅτι ὀνομάζομαι Τσαμπουρνίδης, ὅτι εἶμαι ἔμπορος, καὶ ὅτι ἦλθον διὰ νὰ ἀγοράσω λάδια. Τὰ αὐτά, εἶπον καὶ εἰς τοὺς ἄλλους μεθ' ὧν ἦλθον εἰς συνάφειαν.

Ἡ συνομιλία μας περιεστράφη εἰς διάφορα μουσικὰ θέματα, ἐκ τοῦ καθό-

λου δὲ τρόπου τοῦ ἐννόουν ὅτι ἠπόρει, πῶς ἀπλοῦς ἔμπορος λαδιῶν, ἦτο εἰς θέσιν νὰ συζητῇ μουσικά, καὶ μάλιστα μὲ ἄνθρωπον τοῦ ἐπαγγέλματος.

Αἴφνης μοὶ λέγει.

— Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς συστήσω τὸν διευθυντὴν μας τὸν κ. Βασιλείου;

— Θὰ σᾶς εἶμαι εὐγνωμὸν τῷ ἀπεκριθῆν.

Ἠὐχαριστήθην πολὺ ἐκ τῆς γνωριμίας τοῦ κ. Βασιλείου, καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ μοῦ σημειώσῃ τὰ ὀνόματα τῶν ἀποτελούντων τὴν ὀρχήστραν του.

— Εὐχαριστῶς, Κύριε, δὺὸ λεπτά, καὶ θὰ τὰ ἔχετε. Πράγματι μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐπέστρεψε καὶ δεικνύων μοι τεμάχιον χάρτου, ἰδοῦ, μοὶ λέγει, αὐτά.

Ἀναγινώσκω τὰ ἑξῆς ὀνόματα:

Σ. Βασιλείου τετράχορδον α!

Π. Βασιλείου » » β!

Α. Καϊμάκις » » γ!

Ε. Καϊμάκις κλαρίνο

Α. Φλῶρος τρομπόνι

Π. Βαφειάδης κοντραβάσο.

Ε. Χαρίτου ἀλλὸς καὶ σαντοῦρι.

* *

Φεύγω ἀπ' ἐκεῖ καὶ τραβῶ διὰ τὸ καφενεῖον τοῦ κ. Νησιώτου, ἐκεῖ ἄλλη μουσικῆ ὁμάς κατενθουσιᾷ τὸ ἀκροατήριον.

Γνωρίζομαι μὲ τὸν κ. Κ. Βαρκάδον, μὲ τὸν ὁποῖον συνδιαλέγομαι διὰ μουσικὰ ζητήματα. Κατ' αἰτησίν μου, μοῦ ἐγχειρίζει σημειώσιν τῶν ὀνομάτων τῶν μουσικῶν τῆς ὀρχήστρας του, εἶνε οἱ ἑξῆς:

Κ. Βαρκάδος τετράχορδον α!

Α. Δομένικος » » β!

Ἰ. Βαρκάδος βιόλα

Ε. Βαρκάδος κλαρίνο

Β. Χ" Ἀνδρέου τρομπόνι

Π. Σκαντζουράκης σαντοῦρι

— Θὰ μοὶ ἐπιτρέπετε μοὶ λέγει νὰ καταχρασθῶ ὀλίγον τὴν καλωσύνην σας, νὰ σᾶς συστήσω ἕνα εὐτυχῆ πατέρα, καὶ μοὶ συνιστᾷ τὸν κ. Π. Σκαντζουράκην.

Αὐτός, μοὶ λέγει, ἔχει τὸ εὐτύχημα νὰ ἔχῃ ἕνα υἱὸν δεκαετῆ γεννημένον μουσικόν, τὸν Βασιλάκι του. Σπουδάζει εἰς τὸ Ὄρειον Ἀθηνῶν τετράχορδον, οἱ Καθηγηταί του εἶνε κατενθουσιασμένοι, τόσον δὲ ἐξετιμήθη τὸ τάλαντόν του, ὥστε ἔγινε ὑπότροφος τοῦ Ὄρειου. Τὸ μέλλον του εἶνε εὐρὺ. Πλούσιος Κανα-

δος κατενθουσιασθεὶς ἀπὸ τὸν μικρὸν Βασιλείον ἐζήτησε νὰ τὸν λάβῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν του καὶ τὸν σπουδάσῃ. Πιστεύω αὐτὸ διὰ θὰ γίνῃ μετὰ τὴν ἀποφοίτησίν του ἐκ τοῦ Ὄρειου Ἀθηνῶν.

Συνεχάρην ἀπὸ καρδίας τὸν εὐτυχῆ πατέρα καὶ τοῦ ἠδύχρητον ὅπως ὁ υἱὸς του γίνῃ δεύτερος Ἰωάννης Κουβιλίκ, ὁ τόσον πεφημισμένος ζῶν τετραχορδιστής.

Τώρα θέλετε νὰ μάθετε καὶ τὰς μουσικὰς ἐντυπώσεις μου; Πολὺ καλά. Καὶ αἱ δύο μουσικαὶ ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἀνθρώπους φιλοτίμους, οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦν τὴν Μουσικὴν καὶ ἐργάζονται ὑπὲρ αὐτῆς. Εἰς τὴν ἀνάκρουσιν μάλιστα μερικῶν τεμαχίων ἐξεπλάγη καὶ ἠρώτων ἐμαυτὸν ἐὰν πράγματι εὐρίσκομαι εἰς τὰς

Κυδωνίας, ἢ εἰς ἄλλο μέρος κατὰ λάθος μὲ ἔφερε τὸ ἀεροπλάνον, διότι δὲν ἐπίτευον ὅτι θὰ εὐρίσκον μουσικὰς νὰ ἐκτελοῦν τόσα πολλὰ καὶ μὲ τόσην τέχνην καὶ αἴσθημα μουσικὰ τεμάχια. Ὅταν μάλιστα ἤκουσα τὸν καλλιφώνον κ. Π. Βαφειάδην νὰ ἄδῃ κάποιον ἰταλικὸ τραγοῦδι μὲ τόσον αἴσθημα, ἐνόμισα ὅτι εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἀγαπητὴν μου Νεάπολιν, καὶ ἤμην ὅλος ἐνθουσιασμός καὶ διάθεσις. Ρεπερτόριον λοιπὸν πλούσιον καὶ ποικίλον καὶ εἰς μουσικὰ τεμάχια καὶ εἰς ᾄσματα. Καὶ τὰς δύο μουσικὰς, ἀξίας θερμῆς ὑποστηρίξεως, συγχαίρω ἀπὸ καρδίας.

Θέλετε ἐπίσης νὰ μάθετε, ὁποῖαν ἐντύπωσιν μοῦ ἔκαμε τὸ ἀκροατήριον;

Θὰ σᾶς τὴν εἰπῶ ἐν ὅλῃ τῇ εὐκρινείᾳ. Ἡ ἐντύπωσίς μου εἶνε θανμασία, ἀπερίγραπτος, διότι εἰς οὐδὲν ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου συνήντησα ἀκροατήριον μὲ τὴν ποικίλας μουσικῆς ἐκδηλώσεις ὥστε νὰ πετιέται ἕνας ἐν τῷ μέσῳ καὶ νὰ φωνάζῃ ἕνα κλέφτικο, ἕνα ταζίμι τούρκικο, Νόρμα, Τραβιάτα, Φάουστ. κ. ἄ. καὶ τὸ καυμένο τὸ κλαρίνο ὑπεῖκον εἰς τὴν φιλόμουσον ἐπιθυμίαν τοῦ πελάτου νὰ ἀνακρούῃ in a solo τὸ κλέφτικο!

Δὲν πταίει κανεὶς, πταίει τὸ ἐπίθετον τοῦ Μανώλη, διότι ἐὰν δὲν ὀνομάζετο Καϊμάκις, ἀλλὰ Ξύδης δὲν θὰ ἦτο τόσον καλὸς καὶ δὲν θὰ προσεπάθει νὰ εὐχαριστήσῃ τόσον τοῦς πελάτας.—

Doré Remy

ΑΤΥΧΗΣ ΕΡΩΣ. ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΥ

ΥΠΟ ΚΩΝΣΤ. ΠΑΧΗ

(Συνέχεια ἐκ τῆς ὑπ. ἀριθ. 158 σελ.)

Μὴ δυνάμενος δὲ οὗτος νὰ ἐκφράσῃ διὰ τῶν χειλῶν τὰ κατέχοντα τὴν ψυχὴν του αἰσθήματα, ἠθέλησεν ὅπως διὰ τῆς Μουσικῆς τῆ ἐξομολογηθῆ ὄλον τὸ πάθος τῆς καρδίας του, καὶ προχωρήσας πρὸς τὸ κλειδοκύμβαλον, ἔλαβε τὸ ἐπ' αὐτοῦ εὐρισκόμενον βιολίον τοῦ Μουσικοῦ καὶ μετὰ πάλλουσαν καρδίαν ἤρχισε παίζων.

Τὸ βιολίον ἔλαβεν ἀμέσως ζῶν ἐν τὰς χεῖράς του καὶ εἰς τὴν πρώτην ἐπαφὴν τοῦ τόξου ἐξέπεμψεν ἤχους θαυμασίους, ὡσεὶ νὰ ἐξέφραζε τὴν χαρὰν του καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην του, διότι θωπεύεται ὑπὸ τοιαύτης χεῖρός.

Εἶτα ἐξετέλεσε μετ' ἐξαιρέτου αἰσθήματος μίαν λαμπροτάτην καὶ παθητικωτάτην φαντασίαν ἰδίας ἐμπνεύσεως.

Τὴν αἰθουσαν ὄλην ἐπλημμύρουν κύματα ἀρμονίας· χιλιάδες ἀηδόνων δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ φθάσωσι τὴν γλυκύτητα τῆς μελωδίας ἐκείνης.

Ἐπὶ τοῦ βιολίου ὁ Ἀλέξανδρος ἐξέχυνεν ὄλον τὸ πάθος του, τὸν πόνον του καὶ τὰς ἐλπίδας του. Ἐξωμολόγησε τὸν ἔρωτά του.

Παρηκολούθουν διὰ τοῦ βλέμματος τὴν νεανίδα.

Κατ' ἀρχὰς αὕτη ἔμεινε κατάπληκτος πρὸ τῆς μαγικῆς ἐκείνης τέχνης· μετὰ ταῦτα δὲ ἐφάνη καταλαμβανομένη ὑπὸ συγκινήσεως, ἥτις ἠύξανεν ἐφ' ὅσον ὁ βιολιστὴς ἐπροχώρει.

Ὡ! νομίζω ὅτι ἀκούω εἰσέτι τὴν μαγικὴν καὶ μεταρσιούσαν ἐκείνην μελωδίαν, τὴν σιγγλὴν καὶ μελαγχολικὴν ὅταν τὸν πόνον τῆς ψυχῆς του ἐξέφραζε, τὴν γλυκίαν καὶ ἀπαλὴν ὡς ἀγγέλου πεπερυσίμα, ὅταν τὸν ἔρωτά του ἐξεμυστηρεύετο, τὴν γοργὴν καὶ ζωηράν, ὅταν ἐλπίδα ἀνελάμβανε, βιαίαν δὲ καὶ ἰσχυράν, ὅταν τὴν ψυχὴν του τρικυμία κατεῖχεν.

Ὅ,τι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤκουον ἦτο θεῖον, οὐράνιον!

Προσέβλεψα τὴν νεανίδα. Αὕτη ἦτο ἡδὴ ἀπεῖρος· συγκεινημένη, ὅποια δὲ ὑπῆρξεν ἢ ἐκπληξίς μου ὅταν διέκρινα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς λάμποντα δάκρυα!

Διὰ τῆς Μουσικῆς του λοιπὸν ὁ φίλος μου ἠδυνήθη νὰ ἐκφράσῃ πρὸς τὴν ψυχὴν ἐκείνης ὄλον τὸν ἄγνον ἔρωτά του, καὶ ἡ ψυχὴ ἐκείνης, εὐαίσθητος καὶ ἀγνή, ἐπὶ τῆ ἐκμυστηρεύσει τοῦ ἀδόλου καὶ θεοῦ ἔρωτος μιᾶς ἄλλης, ὡς αὐτῆ, ἀγγελικῆς ψυχῆς δὲν ἠδυνήθη νὰ μείνῃ ἀσυγκίνητος;

— Ὡ! ναί! Διὰ τῆς μουσικῆς, τῆς γλώσσης ταύτης τῶν ἀγγέλων, ἡ ψυχὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου ὠμίλησε πρὸς τὴν ψυχὴν τῆσκαὶ αὕτη συγκεινημένη καὶ εὐτυχῆς ἔκλινε πρὸς ἐκείνην, ἐνωθεῖσα μετ' αὐτῆς εἰς οὐράνιον ἐναγκαλισμόν· καὶ ἡδὴ αἱ δύο ἐκείναι ἀγναὶ ψυχαὶ ἀνίπταντο εἰς αἰθερί-

ους δρίζοντας, τοὺς ὁποίους τῆς διήνοιγεν ὁ οὐράνιος ἔρωσ των.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἔπαιζεν, ἔπαιζεν. Οἱ γλυκεῖς ἤχοι καθίσταντο ὀλονὲν ὀρμητικώτεροι, ἠχηρότεροι, ἀλλὰ πάντοτε μελωδικοί, αἰθέριοι, θαυμάσιοι. Εἶχε λησμονήσῃ ἑαυτὸν καὶ θλίδων τὸ γλυκὺ ἐκεῖνο ὄργανον εἰς τὰς χεῖράς του, μετέδιδεν εἰς αὐτὸ ὄλον τὸ πάθος τῆς καρδίας του.

Ὡ! ποτὲ δὲν εἶχε παίξει μετὰ τὴν τέχνην!

Ἐπαυσε. Ραγδαία χειροκροτήματα τῶν ἐκπληκτικῶν ἀκροατῶν του διεδέχθησαν τοὺς γλυκυτάτους ἐκείνους φθόγγους, ἐνῶ δύο οὐράνιαι μεϊδιάματα ἀντηλάσσαντο!.....

Μήπως αἱ ψυχαὶ των δὲν ὠμίλησαν ἤδη; Πρὸς τί λοιπὸν ν' ἀποκρύπτωσι πλέον αὐτοὶ ἀπ' ἀλλήλους τὸν ἔρωτά των;

Ἡδὴ λοιπὸν ἐξέφραζον διὰ τοῦ γλυκυτέρου καὶ τρυφερωτέρου τῶν μεϊδιμάτων τὸν ἄγνον ἔρωτά των.

Πῶς θὰ δυνηθῶ ποτὲ νὰ περιγράψω τὴν ἀπειρον εὐτυχίαν τοῦ φίλου μου;

Ἄδυνατὸν διὰ λέξεων νὰ ἐκφράσω ὄλην ἐκείνην τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν τῷ ἔδιδεν ἡ πραγματοποίησις τῶν ὀνείρων του, καὶ τὴν ὁποίαν δὲν ἐτόλμα πρότερον οὐδὲ κἄν νὰ φαντασθῆ, λέγω μόνον:

Ἦτο εὐτυχής!

Ἠγάπα καὶ ἀντηγαπάτο ἀπὸ τὸν ἄγγελον ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ὠνειροπόλησεν ἡ ψυχὴ του καὶ ἐπόθησεν ἡ καρδία του. Καὶ ὄλην του τὴν εὐτυχίαν ταύτην ἐξέφραζεν εἰς ἐμέ, ὁ ὁποῖος καὶ μόνος ἠδυνάμην νὰ ἐνωθῶ τὴν καρδίαν του, ὡς μοὶ ἔλεγε, καὶ μόνος νὰ αἰσθάνωμαι εἰλικρινῆ χαρὰν ἐπὶ τῆ ἀνελπίστῳ αὐτῆ εὐτυχίᾳ του.

Πάντοτε δι' ἐκείνην μοὶ ὠμίλει. Καὶ ἔλα τὰ ὀνειρά του καὶ ὄλας τὰς ἐλπίδας του εἰς ἐμέ ἀνεκόνου, ὁ ὁποῖος τῷ ἤμην ἐπιστήθιος καὶ ἀδελφικός φίλος.

Ὡ! ποῖα εὐγενῆ καὶ γενναῖα αἰσθήματα, πτωχὲ φίλε, ἐνέκλειες εἰς τὴν ἀγνήν καὶ ἀδόλον καρδίαν σου!

Μὲ πόσῃν χαρὰν ὁ ταλαίπωρος ἀκτινοβολῶν ὄλος ἐκ τῆς ὑπερπλημμυρούσης τὴν καρδίαν του εὐτυχίας ἤλθε τρέχων πρῶταν τινὰ εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ ἀσθμαίνων ἐκ τῆς συγκινήσεως, ἐνῶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του ἔλαμπον δάκρυα ἀνεκφράστου χαρᾶς, ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ κόλπου του καὶ μοὶ ἔδειξε μικρὸν καὶ ἀρωματώδη φάκελλον.

— Μοὶ ἀπήντησε, μοὶ λέγει.

(Ἐπετα Συνέχεια)

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀναδειχθεῖς τῆ εὐμενεῖ ψήφῳ τῶν συμπολιτῶν μου, καὶ αὐθις Δήμαρχος τῆς πόλεως, καθήκόν μου θεωρῶ ὅπως ἐκφράσω τὰς εὐχαριστίας μου, πρὸς τε τὴν Α. Ε. τὸν Διοικητὴν Κυθωνίων Ἀβδουλλάχ Νουρῆ Βέη, τὸν ἐπικυρώσαντα τὴν ἐκλογὴν, ὡς καὶ πρὸς τοὺς Συμπολίτας μου τοὺς τιμήσαντάς με διὰ τῆς ἐμπιστοσύνης των.

Ἀναγνωρίζων τὰ πολυλαπλὰ καθήκοντα ἅτινα συνεπάγει ἡ θέσις αὕτη, θέλω προσπαθῆσαι ὅπως φανῶ ἀντάξιός τῆς ἀπονεμηθείσης μοι τιμῆς, συναρτιλήπτου ἔχων τὴν προθυμίαν τῶν ἀγαπητῶν μοι Συμπολιτῶν πρὸς πᾶν καλὸν τῆς πόλεως.

Κυθωνία τῆ 13 Μαρτίου 1914

Γ. Π. Στρογγύλης

Δήμαρχος Κυθωνίων

ΑΠΟ ΤΗΝ ΡΟΔΟΝ

ΤΥΡΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ

ἐν τῇ ἐξελίξει τῶν ἱστορικῶν δέλτων τῆς πόλεως τῶν Κυθωνίων καὶ ἐν γένει τῆς ἱστορίας τοῦ Γένους, εἰς προσεχῆς θέλομεν διαλάβει.

Ἐπὶ τοῦ παρ' ἡμῖν ὀλοῦ χημικοῦ καὶ Καθηγητοῦ τοῦ Γυμνασίου κ. Ε. Μ. Καρυστῆ ἐξεδόθη ὀκτασέλιδος ἐπιφυλλὴ πραγματεία ὑπὸ τὸν τίτλον « Ἡ χημικὴ λίπανσις τῆς Ἑλλάδος » πραγματευομένη περὶ τῶν τελεσφόρων ἀποτελεσμάτων τῆς χημικῆς λίπανσεως. Ὅσοσον δ' αὕτη κρίνεται χρησιμωτάτη καταδεικνύεται ὅτι τελευταίως κατεῖδη ἐν τῇ Ἑλλήν. Βουλῇ σχετικῶν νομοσχέδιον ψηφισθῆν εἰς α. ἀνάγκωσιν « περὶ προαγωγῆς τῆς Γεωργίας διὰ διαδόσεως τῶν χημικῶν λιπασμάτων ».

Ἐν τῷ παγκοσμίῳ Παρισίνῳ Περιοδικῷ JE SAIS TOUT τοῦ λήξαντος Φεβρουαρίου δημοσιεύεται ὑπὸ τὸν τίτλον « Ὁ Δημοσιόγος τῆς Μεγάλῃς Ἑλλάδος » πραγματεία τοῦ κ. JEAN LEUNE περὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ κ. Ἐλευθ. Βενιζέλου. Ἡ μελέτη αὕτη εἰς ἡν προτάσσεται καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ Ἑλλήνου Πρωθυπουργοῦ διατυπῶται ὑπὸ ἄκρον φιλελληνισμῶν περὶ τῆς Ἑλληνικῆς πολιτικῆς προκειμένου ἐπαγγεῖλαι. « Σήμερον καίτοι ἀπανταχοῦ γνωστὸν δι' ἡ Ἑλληνικὴ πολιτικὴ ἐνε πολιτικῆ τῷ φωτός, ἥτις οὐδεμίαν παγίδα ὑποκρύπτει, οὐδεμίαν ἐπιβολὴν..... » Ὡς γνωστὸν ὁ κ. LEUNE μετὰ τῆς νεαρᾶς συζήτησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ τὸ γένος ἠλοκώθησαν τὸν Ἑλληνικὸν στρατον κατὰ τὸν Βαλκανικὸν πόλεμον.

Μετὰ χαρᾶς ἀνιγγέλομεν ὅτι ἀντήλλαξαν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν Γάμου δύο νεαραὶ συμπαθεῖς ὑπάργξεις, ὁ ἀξιόλογος νέος καὶ Κυβερνητικός χημικός κ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Π. ΜΕΛΟΣ

μετὰ τῆς χαριτοβρύτου καὶ μεμορφωμένης Δεσποινίδος

ΣΟΦΙΑΣ Ν. ΓΟΝΑΤΑ

τῆς ἐγκρίτου παρ' ἡμῖν Οἰκογενείας. Ὁ « Αἰολικός Ἀστὴρ » ἐπεύχεται τῷ εὐαρμόστῳ ζεύγει τὸν ἐν βραχεὶ διὰ τοῦ Ὑμνασίου ἱερὸν σύνδεσμον.

Ἐγνωσθῆ ἡμῖν ἐκ Σμύρνης τὸ ἀδόκιτον λυπηρὸν ἀγγελμα τοῦ θανάτου ἐναρέτου Κυθωνιάτιδος κόρης, τῆς Ἀνθίπτης Ἀθανασιάδου ἀδελφῆς πεφιλημένης τοῦ ἀγαπητοῦ ἡμῶν φίλου καὶ Συνεργάτου κ. Κ. Ἀθανασιάδου ἱατροῦ. Διαβιβάζομεν τὰ θερμὰ ἡμῶν συλλυπητήρια πρὸς τοὺς τοσοῦτον σκληρῶς δοκιμασθέντας ἀπαράμυθτους οἰκείους ἐπευχόμενοι τὴν εἰς Ὑψους παρηγορίαν διὰ τὴν ἐνβραχεὶ μετὰ νόσον ἐπώδυνον ἀτώλειαν προσφιλοῦς ὑπάρξεως.

Ἀπὸ τῆς α' Μαρτίου κατὰ τὰ νενομισμένα ἤρξαντο αἱ δημοτικαὶ ἐκλογαὶ ἐν τῇ πόλει μας πρὸς ἀνάδειξιν τεσσάρων Δημοτικῶν Συμβούλων· ἐξελέγησαν δὲ τοιοῦτοι οἱ κ. κ. Γ. Στρογγύλης διὰ ψήφου 290. Π. Χ. Ἀγγελῆς διὰ 240, Ν. Ἰσμηλῆς καὶ Ν. Πιπρῆς διὰ 188. Ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων ὡς Δήμαρχος φέρεται καὶ αὐθις ὁ καὶ νῦν δημαρχεῦσων ἐπιλεκτός ἡμῶν Συνεργάτης ἀξ. κ. Γεωργίου Στρογγύλης ἱατροῦ.

Κατανυκτικώτατον Μνημόσυμον ἐν ἀσφνκτικῇ συρροῇ Ἑλλήνων πολιτῶν ἐγένετο τὴν Κυριακὴν ἐν τῷ παρ' ἡμῖν Μητροπολιτικῷ Ναφ ὑπὲρ τοῦ δολοφονηθέντος Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου Α'. Τὰς ἐπιμημοσύνας δέησε ἐπέλεσε πρὸ τοῦ ἀνθροπίνου νενοταρίου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κυθωνίων Κὸς Γρηγόριος παρουσία τοῦ ἀξ. Προξένου τῆς Ἑλλάδος κ. Τσερέτη ἐν ἐπισημῷ στολῆ καὶ τῶν ἐταυθα ἀντιπροσώπων τῶν Μ. Ἰνστιτούτων. Καθ' ἅπασαν τὴν ἡμέραν τὰ Προξενικὰ Καταστήματα ἔφερον μεσιτίους τὰς σημαίας.

Προκειμένου περὶ κοινοφελούς γυναικείας δράσεως θὰ ἦτο ὄλος ἄδικον ἐὰν παρελείπομεν τὴν ἐνεργητικὴν δράσιν τῆς παρ' ἡμῖν καλλίστης « Φιλοπόθου » Ἀδελφότητος τῶν Κυθωνίων, ἥτις ἀπὸ ἐτῶν οὐσιμῆσι καὶ ἀπαριζομένη ἐκ τῶν ἐργατικῶτων κυριῶν τῆς πόλεως μας κατεδείχθη ἐξῆως ἐπιφυλλῆς διὰ τῆς παροχῆς ἐργασίας εἰς ἀπόρους κόσας ἐν τῷ ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος διευθυνόμενῳ « Ἐργαστηρίῳ τῶν Ἀπόρων Γυναίκων » ἐν ᾧ ἰκελοῦνται καλλιτεχνικώτατα ὑφαντικὰ ἔργα, τὴν ζείδωρον ἅμα αὐτῆς πρὸν διὰ τῶν πόρων τῆς πολλαπλῆς παροχῆς εἰς ἀναξιοπαθοῦσας οἰκογενείας. Ἐκεῖνο ὅπερ θὰ ἠδύμεθα πρὸς ἐδυνάτῃ ἐν αὐτῇ δράσιν, θὰ ἦτο ἡ ἀμυμκνωσις τῆς φάλλας τῶν μελῶν τῆς ἐνεργητικωτάτης ταύτης Ἀδελφότητος, ἐν ᾗ προκοσσεται ἡ σεραστὴ τῆς πόλεως μας δέσποινα Ἑλένη Τζούγα.

Ἐξακολουθοῦσι λίαν ἐπιτυχῶς αἱ θεατρικαὶ παραστάσεις τοῦ παρ' ἡμῖν ἀξιολογητάτου Θιάσου Κύρου — Παπαστεφάνου προσελκύνουσαι συρροὴν ἀκροατηρίου. Τὰ ἔργα ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων τῆς συγχρόνου φιλολογίας εὐαρεστοῦσι τὸ Κοινόν. Ἡ πρόνοια δὲ τῆς διευθύνσεως ὡς καρεμβάλῃ καὶ Κομειδουλικὰ δόκιμα ἔργα τυγχάνει ἰσχυρὸς παράγω πρὸς τὴν ὑπὸ πάσας τὰς ἐπόψεις εὐδοκίμησιν Θιάσου ὑπὸ τὰς κατωτάτας συνθήκας. Μετὰ τὸ πέρασ τῶν ἐδῶ παραστάσεων πύθανόν ὁ καλλίστος οὗτος Θιάσος ν' ἀπέλθῃ εἰς Βύλλαν ἐνθα ἐκλήθη ὑπὸ τῆς φιλομουσότητος καὶ προοδευτικωτάτης ἐκείνης παροικίας.

Ἐξεδόθη καὶ κυκλοφορεῖ κατ' αὐτὰς κομψὸν τεῦχος μετ' ἀπαράμιλλον καλλιτεχνικὴν ἐκτύπωσιν ὑπὸ τὸν τίτλον « Κυθωνιακαὶ μελέται καὶ Παραλληλισμοὶ » τοῦ παρ' ἡμῖν ἐργατοῦ λογιου κ. Ι. Δ. Ἀποστολάκη ἱατροῦ. Ὅποια ἢ σπουδαιότης τοῦ ἔργου καὶ ὁποῖαν ἐπίτηλον ἔσται μελλεὶ νὰ καταλάβῃ

ΟΠΟΥ ΤΥΧΗ

—Καὶ ἐπλήθυνεν ὁ Κύριος τὸν θυμὸν τῶν διασκειαστικῶν μας κέντρων.

—Καὶ ὅλα τὰ παραλιακά Καφενεῖα ἐγένισαν ἀπὸ ἀπρόδοντα καὶ χελιδόνια Μαρυτιάτικα.

—Παντὸς ἔθνους καὶ πάσης φύλης.

—Καὶ τὰ κελαϊδήματα τῶν ἔτρεψαν εἰς ἀτακτονφυγὴν τὰς διαφόρους Γερουσίας τῶν Καφενεῖων μας.

—Αἱ ὁποῖαι τὸ βράδυ περιφέρονται τῆδε κακῆς μὴ ἔχουσαι ποῦ τὴν κεφαλὴν κλῖναι.

—Καὶ ἔχομεν ἀκόμη Σαρακοστήν!

—Φαντασθῆτε πλέον τί θὰ γίνῃ τὴν Πασχάλι!

—Τὶ ἐπικαίρον ὕστερα ἀπ' αὐτὰ εἶνε τὸ θανάσιον εὐθυμογράφημα τοῦ Dorè Remy!

—Τώρα πῶς κατώρθωσε ἡτοῦ ὀλιγώρον διάστημα τῆς ἐπισκέψεώς του.

—Καὶ μάλιστα μὲ τὸ ἀερόπλανον.

—Νὰ ψυχολογήσῃ μὲ τόσην ἀκρίβειαν τὸ μουσικόν μας αἶσθημα

—Καὶ νὰ γράψῃ τόσας λεπτομερείας διὰ τοὺς συμπαθεῖς μουσικῶς τῆς πόλεώς μας

—Χωρὶς μάλιστα οὐδὲ εἶδησιν κἄννὰ τὸν πάρον.

—Μόνον ἓνας Dorè Remy μπορεῖ νὰ μᾶς φωτίσῃ.

—Ἡτύχησαμεν τέλος καὶ μεῖς νᾶχωμεν ἓνα καλὸν θῆασον καὶ νὰ περνοῦμεν εὐχάριστα τῆς βραδυαῖς μας.

—Ἀλλὰ δὲν μᾶς ἀφίνουν ἡσυχία οἱ καπνισαί.

—Μ' ὅλας τὰς γραπτὰς καὶ προφορικὰς ἀπαγορεύσεις τῆς διευθύνσεως καὶ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Κινηματοθεάτρου.

—Φαίνεται ὅτι οἱ καπνίζοντες δὲν ἐννοοῦν Ἑλληνικά!

—Ἀλλέως ποῦ νὰ ἀποδώσωμεν τὴν ἐπιμονὴν τῶν αὐτῶν νὰ καπνίζουν.

—Μήπως ζήλευσαν τὰ φουγάρα τῶν βαποριῶν καὶ μηχανῶν;

—Διότι κάποιος αὐτὸ τοῦ κάπνισε νὰ μᾶς πῆ.

—Βλέπων νὰ καπνίζουν μερικὸς ἔχοντας ἄμεσον σχέσιν μὲ φουγάρα!

—Ἐπειδὴ ὅμως τὸ κάπνισμα ὀπωσδήποτε ἐξακολουθεῖ.

—Ἀπεφασίσαμεν νὰ σημειώσωμεν εἰς προσεγῆς φύλλον τὰ ὀνόματα τῶν καπνιστῶν.

—Διότι ἀφοῦ ἐπιμένουν νὰ κάμουν τὸ θεατήριον καπνιστά.

—Δὲν θὰ ἦτο ἄσχημον νὰ πάρουν καὶ τὰ ὀνόματά των ἓνα κάπνισμα.

—Διὰ νὰ μὴ τοὺς πιάσῃ τὸ μάτι

—Τώρα μάλιστα ποῦ εἶνε καὶ Μάρτης.
—Τὰ ὀνόματά των νὰ ἀναμένωμεν ἀπὸ τὸν κ. Μοντενιράν.

—Αὐτοὶ οἱ μαλλιαροὶ εἶνε θαυματοουργοί.

—Δὲν ἐννοῶ τοὺς σκύλλους

—Ἀλλὰ τοὺς ποιητάδες

—Κατώρθωσαν καὶ τοὺς σπανοὺς ἀκόμη νὰ κάμουν μαλλιαροὺς.

—Πράγμα τὸ ὁποῖον ὅλοι αἱ διατυμπανιζόμενοι ἄλοιραὶ τοῦ κόσμου δὲν τὸ κατώρθωσαν.

—Καὶ ἔτσι βλέπομεν εἰς ἓνα σοβαρὸν Ἀθηναϊκὸ φύλλο.

—Νὰ ἐκθειάζεται ἓνα ποίημα ἀρχιτελείγκα μαλλιαροῦ.

—Καὶ νὰ θαυμάζεται τὸ ὑψητεῖς μεγαλεῖον καὶ αἱ πολλὰ ἀρεταὶ του.

—Γὰ νὰ μὴ χάσετε δὲ καὶ σεῖς αὐτὴν τὴν ἀτόλαυσιν.

—Σᾶς τὸ παραθέτω ἀπαράλλακτα ὅπως εἶνε!

«Τὰ Γιάννινα ὄνειρεύονται.

Ἡ Κρήτη ξεποστάνει.

Βουβὴ ἢ Θεσσαλονίκη.

Ἡ Ἀθήνα ξεφαντώνει

Ποῖος βρογγὶ σὰ νὰ πεθαίνη;

Χειμάρα ὀλόρη! Οἱ λόκοι!»

—Ἰοῦ νὰ σὲ φᾶνε στὸ Κινίκι!

ΧΕΛΙΔΩΝ

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ

Διὰ τὸ προσεγῆς Πάσχα, διαργνοῦται καὶ πάλιν ἐκδρομὴ εἰς Ἱερουσόλυμα. Ἡ ἐκδρομὴ αὕτη τὴν ὁποῖαν ἀπὸ τετραετίας διοργανώνει εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους ὁ ἐν Κωνσταντινίᾳ ὀργανωτῆς ἐκδρομῶν κ. Θ. Βαλαλᾶς εἶνε ἀξιοσώστατος. Καὶ μόνον τὸ γεγονός ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος διώρισε καὶ πάλιν Πρόεδρον τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς τὸν ἅγιον Νεοκαίσαρείας κ. Πολύκαρπον μαρτυρεῖ ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς ἐκδρομῆς εἶνε θρησκευτικὸς, διότι εὐτὼ ὑπεκκαίεται ὁ πρὸς τὰ πάνσεπτα τῶν Ἱερουσόλυμα προσκυνήματα πόθος τῶν Χριστιανῶν. Διὰ τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ προσκυνήσωσι τὴν τάφον τοῦ Χριστοῦ—καὶ εἶνε τοῦτο καθήκον παντὸς Χριστιανοῦ—εἶνε μοναδικὴ εὐκαιρία ἡ ἐκδρομὴ αὕτη. Ὅλων τῶν ἐξῴδων συμπεριλαμβανομένων ἐπὶ 18 ἡμέρας ἡ πρώτη θέσις τιμᾶται ἀντὶ 22 Λ. Τ. ἡ Δευτέρα 18 Λ. Τ. ἡ τρίτη 11 καὶ ἡ τετάρτη θέσις Λ. Τ. 6 μόνον.

Διὰ περισσεύσεως πληροφορίας ἀπευθυντέον εἰς τὸν ἐνταῦθα ἀντιπρόσωπον κ. Σπ. Κουκουτόν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Κυδωνίαις	Μετζ. 2 1)2
Ἐν τοῖς χωρίοις	> 3
Ἐν τῷ Κράτει	< 3
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ.	15

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ

Κατ' ἀποκοπήν

Διὰ τοὺς μαθητὰς ὑποδιβάσεται ἡ ἐτησίαι συνδρομὴ τοῦ «Αἰολικοῦ Ἀστέρου» ἐν Κυδωνίαις μὲν εἰς μετζῆτια 1 3[4 ἐν τῷ κράτει δὲ εἰς μετζῆτια 2 1[4

Ἡ Ἀἰολικὸς Ἀστὴρ ἔτος Α. καὶ ἔτος Β. πωλεῖται ἐν Κυδωνίαις εἰς τὰ Γραφεῖά μας. Ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον κ. Ν. Τζάκα (ὁδὸς Πανεπιστημίου ἀρ. 81). Ἐν Σμύρνῃ εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον κ. Ν. Καρακίση Δίοδος Εὐαγγελικῆς Σχολῆς

Εἰδοποιοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χειρόγραφα α) ὅτι δέον νὰ εἶνε ἐνυπόγραφα φέροντα τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τοῦ γράφοντος. Διὰ τοὺς μεταχειριζομένους ψευδώνυμον πρέπει νὰ μᾶς εἶναι γνωστὸν καὶ τὸ κύριον αὐτῶν ἐπώνυμον β) ὅτι τὰ χειρόγραφα δημοσιεύονται καὶ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται γ) τὰ χειρόγραφα πρέπει νὰ γράφονται ἐπὶ τῆς μᾶς μόνον σελίδος τοῦ χάριεν, πρὸ παντὸς δὲ νὰ εἶναι καθαρογεγραμμένα καὶ ἐθανάγγωστα.

Εἰς τὸ Νέον Εἰδικὸν Κατάστημα

Ἀνδρικῶν εἰδῶν

ΑΔΕΛΦΩΝ Δ. ΤΣΙΒΓΑ

Ὀδὸς Μεγάλῃ Ἀγορᾷ (ἐναντι Βεζεστενίου)

Ἐφθασε πλουσία συλλογὴ ἀνδρικῶν εἰδῶν καὶ πωλοῦνται εἰς τιμὰς συγκαταβατικὰς μὴ ἐπιδεχομένας συναγωνισμὸν.

Μή παραλείψετε

νά επισκεφθητε

ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

AU BON MARCHÉ

ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΡΟΜΠΟΠΟΥΛΟΥ

Εύρίσκονται τούλγα διά μπλοῦζες, ταντέλες, άν-

τραντέδες, μεσοφόρια, διάφοροι γαρνιτούραι, κ.τ.λ.

Τιμαί έκτός παντός συναγωνισμοῦ